

רוצח שנהרג: שליחותו האחרונה של פידאי

וכל הרהיטים נשברו. את ישראל לא ראיתי רק אחרי רגע מצאתי אותו. הוא היה מכוסה בדיקט ואבנים. הדיקט הציל אותו."

גם בבית רוזנראך התרחש נס דומה. הסביר משה רוזנראך בעניים דומעות: "שכבתי במיטה עם שני הילדים שלי. בני השלישי שכב לבד. פתאום התעוררתי וראיתי שאני לא במקום- ששם שכבתי. הכל היה הפוך והרוס. לא קרה לנו כלום. רק בני יעקב (8) נפצע."

מ לאי התחמושת וחמרי החבלה אול. הפידאיון החליטו לחזור. אחת החוליות הגיעה לשפך נחל סוכרירי, ליד גן יבנה, המתינה על חוף הים. במקום זה, הושמדה כעבור כמה שעות בקרב עם יחידה של משי מר הגבול. הקרב אך ארבע שעות. סמל משטרה, שהסתער על המרצחים, נהרג. ב- סוף הקרב נשארו פזורות על הקרקע היחולות חמש גוויות של פידאיון. שליחות- המחת שלהם באדמת ישראל הסתיימה.

החוליה השנייה חזרה בדרך אחרת. בדרכם, פוצצו את הבאר בפרדס של ידמרדכי.

מארב ישראלי, הבחין בחוליה העולה על קו הרקיע. סיפר אחד מחיילי המארב: "אחרי ששמענו פיצוץ, ידענו שהם כאן. כעבור חצי שעה ראינו אותם כנאש הגבעה. הם פטפטו וזלזלו בכללים היסודיים ביותר של שדאות לילה. שמענו אחד מהם אומר בי ערבית: "גדמה לי שיש משהו כאן."

"נתנו להם להתקרב עד למרחק 50 מטר ואז פתחנו במטח יריות ורימונים. אחד מהם נפל. היתר, ברחו בריח לירות. אבל זה שנפל פתח עלינו באש. לא ראינו בדיוק היכן הוא. הוא ירה וזרק רימונים. שינינו את עמדותינו בכל פעם. ככה זה נמשך שלוש שעות. הוא קרא לחבריו שיבואו ויקחו אותו. בבוקר מצאנו אותו מת."

היה זה פלשתאי בגיל 25 הוא שכב במורד הגבעה, כשריאתו המינית מנוקבת ו- רסיס רימון בערפו. הוא היה לבוש מדי פידאיון, נעול נעלי-התעמלות. את גופו כיסר גופיה, חולצה ואפורה. בכיסו נמצאו מספר תמונות במדים, פתילי בטחון, נפצים וקופסת גפרורים. היה רשום עליה באותיות אנגליות: "מייד אין ס.ס.ס.ר."

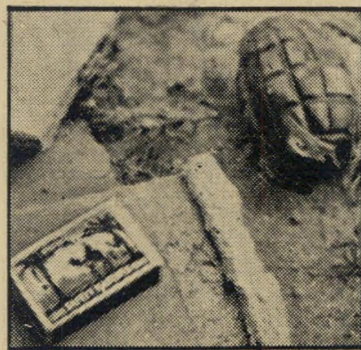
יתר חברי החוליה שילמו גם הם בדמים. בקרב-אש קצר נהרגו שניים. אחד נפל לבוקר עמוק ונשבה. אחד בלבד הצליח להתחמק חזרה לשולחני המצריים בעזה.

בלילה. הרחובות הראשיים המו ממטיילים, אנשים הצטופפו להאזין לחדשות, בת-הקפה היו מלאים. אבל בפרברים, בסימטאות הי חשוכות ובמעברות צעדים ספורים ממרכז העיר, חיכו אנשים עם נשק.

הם לא היו חיילים. לאחר יום עבודה, יצאו תושבי אשקלון לשמור על עירם. הם התנדבו בהמונים לליל שמירה, הצטופפו במפקדת האזור בכדי לקבל נשק.

היה זה מחזה מיוחד במינו. במקום להסתגר בחדר בחוריהם, התיצבו אורחים להגן לא רק על בתיהם כי אם על חיי שכנים ורכושם.

תימני זקן התבלט במיוחד. "תנו לי נשק!" ביקש. "אני רוצה להכות להם כדי שידעו שאי-אפשר לעשות מה שעשו במגדל ולצאת מזה חיים!"

מאנגליה ומרוסיה. ליד גופת הפידאי ההרוג נמצאה קופסת גפרורים-חבלה מירחיים מתוצרת רוסייה ורימון תוצרת אנגליה.

אולם הוא בחר לו אזור פעולה חדש, 40 קילומטר מזרחית לניצנים.

ב מקום שעמדו לפני שנים זה על גבי זה בתי החימר של הכפר הערבי סואפיר, דרומית לבאר טוביה, משתרעים עתה שני טורי בניינים אדומי-גג של מושב שפיר. בבית משפחת ביטרמן נערכה בערב יום ראשון התייעצות דחופה: כיצד לחגוג את יום ההולדת של בן השכנה יחיאל רוזנראך בן החמש.

סיפרה צילה ביטרמן: "בדיוק כשהחלטנו איזו עוגה לאפות, שמענו התפוצצות בבית השכן ותיכף אחרי זה בבית שלנו. היינו בר מרפסת. רצתי לחדר לראות מה קרה. ישראל בני (4) היה ישן שם. ראיתי שהקיר מתמוטט

ו והי גוויתו של אחד הפידאיונים. בליל שבת עבר את גבול רצועת עזה. הוא לא היה לבד. חמוש בתת-מקלע שהדי קרל גוסטאב, עמוס רימונים וחמרי חבלה, צעד מוחמד בתוך קבוצה של עשרה פידאיון. זה היה לילה אחד בלבד אחרי הרעש הגדול ברצועה. הוא וחבריו עברו את הגבול במקום שחוצה אותו מסילת הברזל הישנה לעזה, בין ידמרדכי וארז.

הם הלכו כל הלילה. בטרם האיר היום, גמעו העשרה למעלה מ-60 קילומטר מבלי שאיש ירגיש בהם. רק כמה מעובדי הפרדס הגדול בידמרדכי הבחינו בשבת בסימני חנייה של קבוצת אנשים בתוך הפרדס.

כל השבת לא הראה מוחמד סימני חיים. רק עם רדת הלילה יצא ממחבואו. אותה שעה כבר היו חוליות אחרות של הפידאיון פעילות בגזרה המזרחית, ארבו למכוניות בכביש באר-שבוע.

ה שעה 8.20 היתה שעת האפס. קבוצתו של הפידאיון נחלקה לשניים. אחת החוליות הפעילה מטען חומר-נפץ שהוצמד ל"מכון המים מדרום למגדל אשקלון. חוליה שניה פעלה כמה קילומטרים מצפון לעיר. היא המטירה אש על ניצנים, פוצצה מגוון טרקטורים שעמדו בשהה, הפעילה לבנות חבלה ליד גשר רכבת קטן.

עיקר הפעולה התבצע בשעה מאוחרת יותר. סמוך לחצות, הופיעו הפידאיון וחבריו באשקלון עצמה. הם הגיחו מצפון, מכיוון בית הקברות המוסלמי נכנסו לרחוב הראשון. סיפר אהרון יחיאל (24), נהג תימני הגר באותו רחוב: "בשבת בערב היה שמח אצל משפחת ידע, השכנים שלנו. הבת שלהם מזל התארשה ביום חמישי ובשבת עשו מסיבה לשכנים. היינו מדברים, שותים יין ורוקדים.

"ב-11 הלכתי הביתה עם חבר לדבר קצת פתאים שמענו התפוצצות. חשבתי אולי פגזים, או משהו כזה ואמרתי לחבר שלי להיכנס מתחת למיטה. נכנסנו קצת מתחת למיטה. אחרי רגע, כשפסקו היריות, תפסתי מקל ויצאתי החוצה. ראיתי את המכונית שלי עולה באש. זרקו סמרטוטים בוערים לפני.

"כיביתי את האש בידים ונשרפתי. איך שאני מכבה את האש אני שומע צעקות אצל השכן. צעקתי: "שקט שמה!" וענו לי שיש הרוגים. נכנסתי לחדר, ראיתי אנשים פצועים ודם. היה הרבה עשן וחורים בקיר. האמא של מול שכבה על המטה, מתה, ומזל בעצמה נפצעה. רצתי להביא אמבולנס."

ה זא ובני לויתו שוב נעלמו למשך הדיקה היום. טבעת צבא ומשטרה הלכה והתדקה סביבו. אשקלון ציפתה לו כי ישוב

מכונית משק להב הותקפה ביריות והו"עלתה באש על נהגה מרדכי בורגין. נוסעת אחרת שנפצעה, הצליחה לזחול ולהמלט.

מכון המים של מגדל אשקלון שימש לא פעם מסרה לחבלות פידאיון. פיצוץ ליל שבת הבקיע אך חזר במגדל, לא גרם נזק רציני.

מוזון מושחת. משה זילברברג, נהג מברא"שבע, שנפגע בידו מיריות, איבד את השליטה בהגה והתהפך עם מכוניתו עמוסת התוצרת.